

Ezen az oldalon megtalálhatod a Biblia és a Katolikus Egyház tanítását a migrációról. A 2-3. oldal további, részletesebb információt kínál. Ezen kívül természetesen vannak más, fontos vonatkozási pontok is erről a kérdésről, amire a párbeszédben hivatkozhatunk.

A Szentírás az idegenek iránti szeretetről

Mind az Ószövetség, mind az Újszövetség lenyűgöző történeteket mesél azokról a menekültekről, akik kénytelenek hazájukat elhagyni az üldözés miatt. A Kivonulás könyve elmondja a választott nép történetét, mely a rabság keserű kenyerét ette Egyiptomban, de Isten közbelépett, kiszabadította őket, és menedékre leltek a pusztában. Negyven éven át vándorokként éltek, és nem volt saját hazájuk. Végül Isten teljesítette ősi ígését, és letelepítette őket arra a földre, melyet végre hazájuknak nevezhettek.

Az izraelitákat saját fájdalmas és ijesztő tapasztalatukra emlékeztette Isten parancsolata: „Ha idegen lakik veletek földetekben, ne bántsátok. A veletek lakó idegen olyan legyen számotokra, mint a közületek való, és szeresd úgy, mint saját magadat, hiszen ti is idegenek voltatok Egyiptom földjén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek (Lev 19,33-34).

Az Újszövetség elbeszéli József és Mária menekülését Egyiptomba újszülött fiúkkal, Jézussal, mert a paranoiás és féltékeny Heródes király meg akarta ölni a csecsemőt. Megváltónk is menekültként élt, mert saját hazája nem volt biztonságos számára.

Jézus megismétli az ószövetségi parancsot, hogy szeretnünk és gondoznunk kell az idegent. Életünk végén ennek alapján fognak megítélni bennünket: "Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek (Mt 25,35).

Pál apostol kijelenti, hogy minden ember abszolút egyenlő Isten előtt: „Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban” (Gal, 3,28). Krisztusban az emberi faj egyként áll Isten előtt, egyenlő méltósággal és jogokkal.

A Katolikus Egyház tanítása a migrációról

Első elv: Az embereknek joga van a vándorláshoz, hogy fenntartsák életüket és családjuk életét.

Isten a föld javait minden embernek adta. Minden embernek egyenlő és természetes joga van ahhoz, hogy ételt, ruhát, menedéket kapjon. Ezen felül joga van az oktatáshoz, az orvosi ellátáshoz, vallásához és kultúrájához. Az embereknek az egyetemes testvériség szellemében meg kell osztaniuk a föld javait egymással. Az őslakosok sem rendelkeznek magasabb jogosultságokkal a bevándorlókkal szemben. Isten előtt mindenki egyenlő.

Második elv: Bármely országnak joga van a határainak szabályozásához és a bevándorlás ellenőrzéséhez.

A katolikus társadalmi tanítás legfontosabb elve az, hogy a gazdasági, politikai és társadalmi döntéseket nem a rövidlátó önérdékből, hanem a közjó érdekében kell meghozni. Ez azt jelenti, hogy az ember nem tekintheti csak azt, ami saját maga és családja számára jó, hanem minden ember javát szem előtt tartva kell cselekednie. Bár az embereknek joguk van mozogni, egyetlen ország sem köteles oly sok bevándorlót befogadni, hogy veszélybe sodorja társadalmi és gazdasági életét.

Harmadik elv: Bármely országnak igazságossággal és irgalommal kell szabályoznia határait.

Az első és a második elvet a harmadik alapján kell értelmezni. A bevándorlás korlátozása jogának az igazságosságon, az irgalmon és a közös jón kell alapulnia, nem pedig az önérdéken. Mindez magában foglalja azt is, hogy a bevándorlóknak tiszteletben kell tartaniuk a befogadó ország törvényeit és szokásait. A bevándorlási politikának figyelembe kell vennie a családok együttélési jogát is.

II. Vatikáni zsinat - GAUDIUM ET SPES

A föld javainak egyetemes rendeltetése

69. Isten a földet minden kincsével együtt minden ember és minden nép használatára rendelte. Ezért a teremtett javaknak méltányos arányban kell eljutniuk mindenkihez a szeretettől kísért igazságosság vezetése mellett. Bármilyen formája is van a tulajdonnak különféle és változékony körülmények között az egyes népek jogrendjében, a javak ezen egyetemes rendeltetésére mindig figyelni kell. Az embernek tehát, amikor a teremtett javakat használja, úgy kell tekintenie jogosan birtokolt vagyónát, hogy az nemcsak a sajátja, hanem egyúttal közös is, abban az értelemben, hogy ne csak önmagának, hanem másoknak is hasznára lehessen. Egyébként mindenkit megillet a jog, hogy önmagának és családjának elegendő része legyen a javakból. Ezen a nézetten voltak már az egyházatyák és egyháztanítók is, tanítván, hogy az ember köteles segíteni a rászorulókon, mégpedig nem csupán a feleslegéből. Aki pedig végső szükségben van, annak joga van mások vagyonából megszerezni magának a szükséges dolgokat. Ma, amikor oly sokan éheznek a világon, a szent Zsinat sürgető kéréssel fordul mindenkihez, egyénekhez és hatóságokhoz egyaránt, hogy jusson eszükbe az egyházatyák tanítása: Adj enni annak, akit éhhalál fenyeget; ha nem adsz, gyilkosa vagy. Lehetőségei arányában tehát ki-ki ossza meg és hasznosítsa javait; segítse elsősorban azokat az egyéneket és népeket, akik s amelyek e támogatás révén talpra állhatnak és fejlődésnek indulhatnak.

Ezzel összhangban az 1948. évi Emberi jogok egyetemes nyilatkozata 13. § szerint a mozgás szabadsága emberi jog, amely három alapvető elemből áll: (1) szabad mozgás egy országon belül - "Mindenkinek joga van a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz az egyes államok határain belül", (2) az a jog, hogy "mindenki elhagyhatja hazáját és visszatérhet oda", és (3) "szabadon mozoghat az államok között."

A KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

2241 A lehetőség határain belül a gazdagabb országok tartoznak befogadni az idegent, aki biztonságot és alapvető megélhetést keres, amit szülőföldjén nem találhat meg. A közhatalom tartsa tiszteletben a természetes jogot, amely a vendéget a befogadó oltalma alá helyezi.

A politikai hatóságok a rájuk bízott közjó érdekében a bevándorlási jog gyakorlását különböző jogi feltételekhez köthetik, különösen azért, hogy a bevándorlókat kötelezzék bizonyos dolgokra a befogadó országgal szemben. A bevándorlónak hálával tiszteletben kell tartania a fogadó ország anyagi és szellemi hagyományait, engedelmeskedjék törvényeinek és járuljon hozzá a terhek viseléséhez.

XVI. BENEDEK PÁPA – Caritas in veritate

62. Újabb, a teljes emberi fejlődés szempontjából figyelmet érdemelő kérdés a *migráció* problémája. Megrendítő ez a jelenség az érintett személyek nagy száma miatt, és azok miatt a társadalmi, gazdasági, politikai, kulturális és vallási problémák miatt, amelyeket a migráció felvet; megrendítő azok miatt a drámai kihívások miatt, amelyek előtt az egyes nemzetek és az egész nemzetközi közösség áll. Azt mondhatjuk, korszakos jelentőségű problémával kell itt szembenéznünk, amely megköveteli a nemzetközi együttműködés erőteljes és messzire tekintő politikáját, hogy megfelelő módon közelíthessünk hozzá. Ilyen politikát a migránsokat kibocsátó és befogadó országok közötti együttműködésből kiindulva kell kialakítani; ennek együtt kell járnia megfelelő nemzetközi előírásokkal, amelyek képesek összhangba hozni a különféle törvényhozói rendelkezéseket, és világossá tenni azt, hogy a kivándorló személyek és családok szükségleteinek és jogainak biztosítása mellett az emigránsok által választott célország társadalma is védelmet kell, hogy kapjon. Egyetlen ország sem vélekedhet úgy, hogy korunk migrációs problémáival egyedül nézhetne szembe. Valamennyien tanúi vagyunk annak a tehernek és szenvedésnek, nélkülözésnek és reménynek, amely a bevándorlók áradatával jár együtt. A jelenséget magát irányítani tudvalevőleg igen sokrétű feladat; mindazonáltal bizonyos, hogy az idegen munkavállalók, a beilleszkedésükkel összefüggő nehézségek ellenére, munkájuk révén jelentősen hozzájárulnak a befogadó ország gazdasági fejlődéséhez,

ebből következően, valamint pénzküldeményeik jóvoltából is, hazájuk fejlődéséhez szintén hozzájárulnak. Nyilvánvalóan nem lehet ezeket a munkavállalókat mint árucikkeket vagy mint pusztán munkaerőt szemlélni. Következésképpen nem szabad úgy tárgyalni róluk, mint valamiféle termelési tényezőről. Minden bevándorló emberi személy, aki mint ilyen, elidegeníthetetlen alapjogok birtokosa, és ezeket mindenkinek minden helyzetben tekintetbe kell venni.

A KATOLIKUS EGYHÁZ TÁRSADALMI TANÍTÁSÁNAK KOMPENDIUMA

Bevándorlás és munka

297. *A bevándorlás a fejlődés forrása, de akadály is lehet annak.* Világunkban, ahol a gazdag és szegény országok közötti egyenlőtlenség egyre súlyosbodik, és ahol a kommunikáció fejlődése rohamosan csökkenti a távolságokat, emelkedik a jobb életfeltételeket kereső bevándorlók száma, akik a világ kevésbé szerencsés helyzetben lévő övezeteiből érkeznek; megjelenésüket a fejlett országokban gyakran fogják fel a több évtizedes gazdasági fejlődésnek köszönhetően elért jóléti színvonalat sújtó fenyegetésként. A bevándorlók azonban az esetek többségében olyan munkákat végeznek itt, amelyek máskülönben ellátatlanok lennének, olyan szektorokban és területeken, ahol a helyi munkaerő-kínálat elégtelen vagy egyáltalán nem áll rendelkezésre ahhoz, hogy a munkát helybeliek lássák el.

298. *A befogadó országok intézményeinek megfelelően gondoskodniuk kell arról, hogy ne adjanak teret a kisértésnek, hogy az idegenek munkáját kizsákmányolják, megfosztva őket a hazai munkások számára biztosított jogoktól, melyeket megkülönböztetés nélkül mindenki számára garantálni kell.* A bevándorlási hullámnak a méltányosság és egyensúlyfenntartás kritériumai szerinti szabályozása⁶⁴³ nélkülözhetetlen feltétele annak, hogy betagozódásuk az emberi méltóság által megkívánt garanciáknak megfelelően történjen. A bevándorlókat családjukkal együtt emberi személyként kell kezelni, segíteni és a társadalmi életbe integrálni.⁶⁴⁴ Ennek megfelelően szükséges tiszteletben tartani és elősegíteni *azt a jogot is, amely a családok újraegyesítésére vonatkozik.*⁶⁴⁵ Mindeközben a lehetőségek szerint olyan körülmények kialakulását kell előmozdítani, amelyek növekvő mértékben adnak munkalehetőségeket a bevándorlóknak saját szülőhazájukban.⁶⁴⁶

FERENC PÁPA üzenete az elvándorlók és menekültek világnapjára

„Befogadni, védelmezni, támogatni és integrálni a migránsokat és menekülteket” - részletek

„Figyelembe véve a jelenlegi állapotokat, a *befogadni* ige mindenekelőtt azt jelenti, hogy a migránsoknak és menekülteknek a biztos és törvényes belépés legtagasabb lehetőségeit nyújtjuk a célországokban.+

„A második ige, a *védelmezni*, intézkedések egész sorára tagolódik, a migránsok és menekültek jogainak és méltóságának védelmében, függetlenül a migrációs státuszuktól.”

„A harmadik, az *előmozdítani* ige lényegileg törekvést jelent arra, hogy az összes migráns és menekült, miként az őket befogadó közösségek számára olyan körülményeket teremtsenek, hogy olyan emberként tudják megvalósítani magukat minden szempontból, mint akik a Teremtőtől akart emberiséget alkotják.”

Az utolsó ige, az *integrálni* a kultúrák közötti gazdagodás kedvező lehetőségeinek a szintjén helyezkedik el, melyeket a migránsok és menekültek jelenléte teremt. Az integráció nem „beolvasztás, mely elnyomásra és a kulturális azonosság elfelejtésére indít. A másikkal való kapcsolat inkább rávezet felfedezni az ő 'titkát', segít megnyílni feléje, hogy befogadjuk az értékes vonásait és hozzájáruljunk egymás nagyobb kölcsönös megismeréséhez.”

[A teljes szöveget itt olvashtod.](#)